STANISLAV K. NEUMANN

KNIHA EROTIKY

STANISLAV K. NEUMANN

SPISY

III.

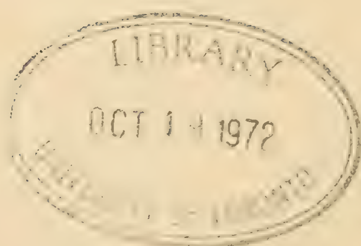
STANISLAV K. NEUMANN

KNIHA EROTIKY

1895—1914

1922

Nakladatel Al. Srdce v Praze

LIBRARY
OCT 14 1972

EPILOG Z 1922

My žili a se lopotili
tvar lyrický dát prožitému.
Leč to, co nejprudčej jsme žili,
teď rovno kvítí sušenému.

Jen divíš se, že to vše kdysi
na slunci svítilo a vřelo,
že k hodům plnilo to mísy
a srdce že tím krvácelo.

Již nebudeme strun svých ladit
k milostným písním. Vyvětrají.
A srdce? Dává se jen hladit,
skeptické srdce po mumraji.

1895-1897

JSEM DRSNÝ FAUN LESŮ...

Jsem drsný Faun lesů, mučený vášní a vztekem,
žíznivé hrdlo vzpínám po vilném polibku ženy,
smích dnů procitlých vítám po noci probdělé skřekem,
a moje doupě, kde orgií skvrny schnou, krvavě rudé má stěny.

Žen průvod dlouhý vídal jsem kdysi, lehaje v rokytu měkkém,
a, chvěje se žádostí, přec naň štval jsem rozmaru svého feny;
za noci modravých, opájen měsíce vlažným mlékem,
panny jsem miloval pro jejich strach, pro rozkoše řev divé ženy.

Pak smutkem sledován příšerným prchal jsem v křoviny husté,
když trávníky byly sdupány a rokliny zely pusté,
když uvadly smíchy a pocely a vůně lásky když schladla...

Teď ve hrudi mé tak znavené bláznivá touha usládla
po jedné z těch, které potkal jsem, by s mými své snoubila kroky,
a které bych za nocí měsíčních mateřské objímal boky.

ŘEV HMOTY...

Řev hmoty, jež věkům vstříc kypí pravěká
ve věčném řetěze metamorfos,
a unylé volání ze hlubin člověka,
v němž zajatá duše po spříznění teple lká,

v mohutné hymně do žití nám vpadlo přílivem sladkých dós...
V zbahnělém ovzduší, kde soumrak závoje tká,
ty horoucí tony slyším skloněn nad bílým znavením Tvých, milenko, pós,
a lokám panenskou svěžest Tvé duše a z ňader Tvých vůni tuberós.

Ať societa mdlá nám škrtí vyprahlá hrdla,
hrdla vyprahlá starými výkřiky smutku —:
s pyšným úsměvem čela s kuplířkou půjdeme v půtku.

Ať buržoa řádí. Nám pěst již v bojích stvrdla,
a v atmosféře, jež výpary slz a prolité krve je hustá,
dech harmonie křídly nás chrání a k pocelu sklání nám ústa.

CO PRSTI ZAHŘÁTÉ MÁŠ ASI...

Co prsti zahřáté máš asi pod prsů růžovou vlnou,
když z hrudi Tvé se povznesl květ, jenž má tak panenský nádech,
nad bahna, kde bestie mamonu dalekým sluncím klnou
a všecko vysoké zdupají na pustnoucích, pustnoucích ladech.

Kdys buržoa Tobě sliboval, leč na vodu neklidu plnou
jsme spolu vyjeli s touhou vznícenou po světla vodopádech;
a také hlupec Ti sliboval, leč duši svou vášněmi mlnou
k mé sklonila's prudce, bych rubíny její slovem své vřelosti zadech'!

Té lásky Tvého srdce! Té květiny vzňaté na pozadí urputných mraků!
Tam je tak pusto na bídném prohnilém vraku,
kde čeládka kreténů klaní se ubohé sádrové bustě.

Však na jiných vodách vesluje dnes sváteční naše loď,
k tvrdému boku si přisednout a k hrudi mé sklonit se pojď,
ať kalich rtů Tvých o můj v přípitku zazvoní čistě.

TISÍCKRÁT ŽEL...

Tisíckrát žel! Kdyby starý Řím nás oblíval svým davem,
slunce přešťastné, že rdí se nad antiky luhem,
vůní západu by táhlo nás pod-blankyt setmělý,
zrychlujíc tep srdcí našich k písni druha s druhem.

Snivých milenců, náš krok by tíh' do háje Venušina. —
Jistě pak by mramorem svým pohnul bohyně prs bílý;
šťastným snoubencům ta matka rozkoše by žehnala.
Tisíckráte žel! Ty slunné doby v minulo se slily.

Milenko, však v proudy lásky volně skloňme srdcí květ.
Děti mrákot, kde že máme usměvavé bohy?
Duším mdlým jen plane kdesi idol praubohý.

Jinak smutno. Však dost síly zbývá vzkřiknout divoce,
že cejch hanby nebolí nás, vpálen lidským řádem —:
oltář úcty zažehnou nám v příštím žití mladém.

DEMASKOVANÍ

Sugesce štěstí dala nám růměnné světlé masky,
zakryla z bolestných smutků na čele zbylé vrásky.

Ale v nitru srázy nám trčí holé, tesklivé,
tíha žlutavých mračen hází sem stíny své.

Bláhový optimist řekne: Láska jim ovívá luhy,
zatím zoufalství spleenu nás tlačí v nedozírné své kruhy.

Děsivé chvíle hrůzy nám horečně splítají údy.
Těch příšer smutků, jež vzrostly z prokleté, prokleté půdy! -

Na zdechlinách snů mých bují splývavé vlhké mechy.
Sedím a poslouchám tiše pohřebních průvodů plechy.

Tuším, že přijde to náhle a v prsou zabolí.
Oh, přiviň mne, probůh, k sobě, blíží se, blíží se . . . zlý!

PÍSEŇ POSLEDNÍ EROTIKY

Ach, květy mládí! Zahořely naposled v našich polibcích.

Je pozdě již, a vedouce se za ruce teplé ještě,
s pocity zahořklými nad urnou spálených růží
a s pohledy ustrašení tam, kde v mlhách to pláče,
spěcháme urvat poslední docela krvavé máky.

Tím květem symbolickým ozdobíš mlčky unavené mé čelo!
Ať v posledních horečkách těla zaplane do tmy a chladu!
Neboť ještě je třeba ohňů zarudlých a plamenů na našich stráních
těch, které zažehují drsní pastevci na žluté podzimní trávě!

Pojď, květem symbolickým ozdobit mlčky unavené mé čelo!

DE PROFUNDIS

Suveréne mých nocí,
bože-netvore, králi mých visí,
pohlaví nesmiřitelné,
vím, jak marně ti házím svá prokletí ve tvář!

Zatím co těla luzy devotně se ti koří,
znavenou vůlí tě rdousím v propastech nitra,
s horkými vášní rety marně zápasím s tebou,
tvůj otrok již přespříliš podlý.

Hle, masku blažené lásky serval jsem s tváře!
Zoufale zlomil posy sladkého troubadoura!
Umučen ubohým vzdorem, neschopen radosti v tobě,
s rozpálenými údy vleku se, nevěda kam...

TO BUDE...

To bude jeden z příštích podivných dnů,
přezrálé kultury napojený mdlobou...

Ty, sybaritka linií ženských,
za dusného večera při otevřených oknech
na čínské kůži žlutavě bílé
v komnatě přišeřené...

ty, jejíž smích s tím se mi svěřuje...

ty, rozkošná svým talentem
hrát roli milovníka
v komnatě intimní...

za dusného večera stát budeš v snědé své kráse,
zatím co taburet zachytí
roucha posledního
záhyby teplé ještě...

a tvoje blíženka bílá
na čínské kůži v komnatě přišeřené...

eh, — a já s úsměvem chápajících
a s papirosou něžnou
budu *té* říkati: sestro
při promenádě ranní
v sadě,
v chladivé lázni nervů.

NEMUSÍŠ, EVO, BÝT ŽÁRLIVOU...

Nemusíš, Evo, být žárlivou,
dosti, žes, Evo, zoufale svůdnou.
Oh, kolikrát ještě pobledlé tváře
v divokých hříčkách nám zrudnou!

Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Tys jediná mou.
Což tebe nepálí vášně mé dech?
Což tebe nebodá žhavost mých slov?
Té žluté květiny nech;
žluté jsou oči sov.

Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Ty hrozivé bouře již přešly,
i nekonečné deště již přešly.
Tys jediná mou.
Přešly bouře i deště.
Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Miluju ještě.

1898-1902

MODLITBA ZA ZEMŘELOU

Můj králi rebelů, pane žíznivých,
můj antipode pokory, důvěřivých ctností,
ty, jenž nasyceným nežehnáš smích
a k trůnům bohů házíš výhrůžné kosti
těch, kteří hladem scípli či touhou vysíleni,
zrozeni pro to, čeho pro ně není,
můj Otče . . .

hle, tu stojím před tebou
a horečný můj vzdech dětinsky tě prosí
a s tebou velikou a mužnou lásku tvou,
jež v klíně hvězdy tančící a srdce zmučená nosí — :

Umřela žena v špíně těch ponurných doupat,
kde líh si prolévá hrdlem kasta chráněná,
jež na loži pro jednu noc chce k výšinám požitku stoupat
a jen to, co lze koupit, na otrocích zná . . .
umřela žena, umřelo srdce i něha
uprostřed bídy a potu, uprostřed parna, jež sžehá
jásotnou radost krve a sklání v kal čisté čelo —
umřela žena, zůstalo tu jen tělo.

Tož, pane, prosím, dopřej jen krátký okamžik štěstí
svým dětem, jimž do srdcí vůli svoji jsi vdych',
pro jedinou ještě chvíli nech ženu na slunci kvésti,
smyj se rtů zaplacených a lživých polibků hřích,
smyj s pomáčených prstů špínu alkoholů,
smyj s duše jizvy nesčetných bolů,
smyj vzpomínky jedovaté,
smyj s hlasu patinu drsných, zoufalých slov
a zalej trhliny srdce, zvonu, jenž dobrý měl kov,
však raněn byl tisíckráte . . .

Vrať veliké dítě světu a — dej mi je na okamžik
pro jediný polibek, jediné objetí, jediný radostný vzlyk,
pro takovou čistou chvíli, jaké již neokusíme
my, kteří jsme tolik viděli a tolik již běda, víme
a ze spoda na život zříme . . .

O pane, prosím, dopřej ten okamžik štěstí
svým dětem, jimž do srdcí vůli svoji jsi vdych' —
a pak si ji vezmi a dej ji od země nésti
k životu na jiných světech, jež krouží dle zákonů tvých,
k životu, který pro ni horší nemůže, nemůže býti,
z těch žádný, jež s oblohy a za oblohou svítí —
a mne tu pak třeba dál nech v lopotě dnů se bíti,
ač-li tím vůle tvá se stane,
o pane!

JSEM TEN, JENŽ LAČNÍ

A vyslyšel můj hlas pán poznání
a vyslyšel můj hlas v tmě pláčem prosycené,
že bylo to jak pohádka, když v městě slunce se naklání
v posledním krvavém zaplání,
pohádka o dvou duších v samotě roztoužené,
když sladký večer zpívá a ochotná srdce se chvějí.

Na kříži ramen našich, jež se rozpínala
a k objetí zvala,
bůh křesťanů znova umíral v soumraku chvíle,
když já k ní děl: A ty bys nezanesla minulost do závějí?
A nevěříš, neuvěříš vlastního srdce síle? —

A byl to zápas tichý, ale krutý,
v němž mlčky za rozpálené drželi jsme se ruce,
v bolestné muce,
šleháni minulostí, jak do běla žhavými pruty,
a ze všech propastí otevřených vyčítavé přepadaly nás stíny,
abychom znovu trpěli za vlastní hříchy,
mstící se hříchy,
znova za cizí viny.

A fantom života, jejž za sebou máme,
nesmírná tíha toho, co víme a známe,
dolehla na duše zmučené, ohýbajíc nás k zemi,
a skepse syčela doprovod,
syčela o tom, že prokletý rod, náš rod
na věky bez cíle zaslíbeného se potácí pekly všemi,
náš rod nevykoupený Evy, která všecko chce znáti,
a Evy, která na konec všecko poznati musí.

Byla to bouře. Taková bouře nejvyšší sosny sklátí,
nejvyšší požáry sdusí,
a jen ta srdce lidská,
tisíckrát zklamaná, tisíckrát zhnusená, veliká srdce lidská
vždy znova nadějí vylákaná rozněcují se a bijí
vstříc tropickým ostrovům v ledovém moři,
vstříc tonům, jež výskají, vstříc barvám, jež hoří,
vstříc nové symfonii.

A vyslyšel můj hlas pán poznání
v tom večeru sladkém, jenž zpíval,
a sněhem minulost zavál a nad sněhem zelení kýval,
v strom proměněn, v jablka, po jichž chuti lačněla naše ústa,
horečná, dychtivá naše ústa
nikdy nenasycená.

A bylo vše, jak jsem to snil: znova se zrodila žena,
duše se vzpřímily k radostem a propast se zavřela pustá,
byla to pohádka, když v městě slunce se naklání
v posledním krvavém zaplání,
pohádka o dvou duších v samotě roztoužené,
když sladký večer zpívá a ochotná srdce se chvějí.

Dnes, kdy je vše již jiné, kdy nové bouře přešly
a sněhy sešly
a pro mou lačnost nová se jablka smějí,
jsem ten, jenž nelituje, jsem ten, jenž vděčen pánu
za každou bolest-radost, dvojici požehnanou,
za každou děsivou noc, jež vede k sladkému ránu,
za muka, jež v radostech číhají,
za radost, jež z muk se rodí.

Duše i tělo touhou mi vzlykají,
po tvrdé zemi lačny chodí,
jsem ten, jenž tisíckrát nasycen tisíckrát znova lační. —

O, pane poznání a lačnosti a touhy,
jež nasyceny, zhnuseny, znova se vzpínají v lidech,
o, pane skepse a nadějí:
mně nejlépe v tvé závěji,
já zalíbení nenašel v nebeských klidech,
jež k potěše nevinným snům
tvůj antipod, bůh, prý přichystal budoucím andělům.

PÍSNĚ SMUTNÉ EROTIKY

I

Trpíš, trpíš, nezapřeš.
Hlava tolik bolí.
Úsměv sobě samé lžeš,
hlava tě však bolí.

Z roboty jdeš v robotu
Hlava tolik bolí.
Otrok jsi už bez potu,
hlava tě jen bolí.

Již se ani nevzbouříš.
Hlava tolik bolí.
Vím to, vím, i ty to víš.
Hlava nás jen bolí.

II

Bouře se vybíjí nad lesy.
Někdo se ze žalu oběsí.

Někdo, než jitro se rozbřeskne,
odejde — rána tam zatřeskne.

Někdo se divoce zasměje,
až mráz ti údy se proleje.

Někdo jen v samotě zapláče.
Každý to děláme jináče.

Dívám se, dívám se do mračen
lijákem celičký umáčen.

Dívám se, chytám se za hlavu.
Tak bych se rozběhl v dálavu.

Někomu pad' bych tam v náručí.
Plakal, že nikdy nic nevzpučí.

III

Neřeknu, že chtěl bych umříti,
neřeknu, že chci žíti.
Do noci cosi mi vykřiklo,
jak lešení když se sřítí.

Pod lešením někdo krvácí,
a nikomu pomoci není.
Vzteklého kohouta červeného
tam hodím pro vyhlazení.

IV

Jen ticho, probůh, ticho ne,
teď klidu nemohu snésti!
Po cestě srázné mně doveďte,
kde pekelná hudba chřestí.

Chci hluk a žár a plameny,
chci nejvýstřednější tóny,
na věžích kostelů vyhořelých
mně prasklé probuďte zvony.

A nezapomeňte na číše,
na číše u dubových stolů!
Chci hluk a žár a plameny,
jed krutých alkoholů.

Jen ticho, pro bůh, ticho ne!
Mé srdce je choré až k smrti,
pod víčky slzy mi čekají
a v hrdle se výkřiky škrtí,

V

Neproklínám nikoho, třeba že bolí to, bolí,
chřestím jen jako strom holý
v zimě.

Nevyčítám nikomu; na tobě není viny,
nebyla's ani milenkou při mně
a za ženu měl tě jiný.

Neproklínám nikoho, nevyčítám pranic;
snad mám ještě dost síly
zanésti srdce, jež kvílí,
do sněhových vánic,
omýtí je v lavinách, promraziti je ledem,
zapomenout, co mu bylo oplaceno jedem.

Snad zas kdysi bude silné
krví obnovenou.
Snad zas kdysi . . . V noci vilné . . .
Snad zas kdysi bude silné
tváří v tvář se ženou.

VÝSTRAHA

Z RICHARDA DEHMELA

Můj pes, ty, vrčel na tě jen,
já dal ho otráviti,
a nenávidím každého,
kdo rozkol vznítí.

Dvé krvavých květů
pošlu ti, svou krev, ty,
na jednom z nich jedno poupě;
k těm třem buď dobrá, ty,
než-li přijdu.

Dnes v noci přijdu ještě,
buď sama, buď sama, ty!
Včera, když jsem přišel,
zírala jsi s někým
do záře večera — ty:
vzpomeň mého psa!

JEN TROCHU TOHO POSLEDNÍHO ŽÁRU

Jen trochu toho posledního žáru
a trochu těch posledních blesků!
To zlomeným liniím svadlých tvarů
dá půvab matného lesku

Jen trochu té něhy, která ti zbyla
pod prázdnými úsměvy tanečnice,
by sentimentálnost tichá se lila
tou nocí k ránu, kdy hasnou svíce.

To bude pak píseň o našem konci,
o smutné radosti dvou vyzáblých dětí.
Na poplach netrhnem puklými zvonci,
do noci, do ticha budem' se chvěti . . .

DOHRÁNO A DOZPÍVÁNO

Dohráno a dozpíváno,
a to kalné, chladné ráno
rozloučí nás na vždycky.

Ač jsme ničím nebyli si,
přec na duši smutek visí
a ten zbude na vždycky.

Píseň dozní, počne nová,
časem zapomenem' slova,
žal jen trvá pro vždycky.

1904-1906

RENOUVEAU

Ve spadalé listí jsi hodila růži,
ve hnědé, žluté, šedé listí růži krvavou,
až pobledlému poutníku hruď se blahem úží,
neb všecko listí vzplálo kol rudou záplavou.
A hoří listí, hoří kraj,
v sychravém září o jaru báj,
nad zkaženým srdcem sladká tvá slova,
Boženo Hodačová.

Jde bledý poutník teď v plamenech kraje,
kol vůní, barev, písní celé závěje,
v tvém plavém jasu ohnivém modrý hrozen zraje
pro zprahlé rty, jež neměly vroucí naděje.
A svítí kraj a zpívá svět,
uprostřed hoří měkký tvůj ret,
novému dítěti pohádka nová,
Boženo Hodačová.

Tys do mlhy vzkřikla zvonci hlasu,
až mlha v duhy slila se rosných krůpějí,
ty celičkou svou skutečnost slunečného jasu
jsi vroucím gestem dala na místo nadějí.
Netřeba doufat, netřeba snít,
je možno, možno, možno žít:
člověka pro ráj jsi stvořila znova,
Boženo Hodačová.

LIBRE AMOUR, LIBRE MATERNITÉ

PAULU ROBINOVI

A takto ke mně mluvil šedý ochránce lásky,
jenž nade všecko prahne po krásném člověku zítřka,
a nejen prahne, bije se o jeho slavné příští,
milenců laskavý přítel, sladký stařičký snílek,
básník a lékař:

„Až budeš milovat zase celou něhou své duše
slaďoučkou dívku mladou, jako pohádka krásnou,
jí růžová ňadra líbat a krvavé měkké rety,
až dnové lásky ti jarem obrodí smutnou duši
a schopnu ji učiní opět oddávati se blahu,
jež pravé a krásné je stejně jako nejvyšší chvíle,
pro jejichž nadšení člověk bouří se, rve a zmírá —
tož v první den vyjdi si do města z teplého objetí přímo
a napni své zraky i sluch svůj, naslouchej, dívej se dlouho,
dívej se dlouho.

„Žen legie půjdou mimo, možná, že ještě poznáš
v nich včerejší milenky krásné, manželky, matky něžné,
že ještě je poznáš aspoň po rysech ve tváři zbylých
po gestech, po kroku, po něčem, co ještě po letech mluví.
A naslouchej, dívej se dlouho a nezavři zmučených očí,
až všecky ty ženy spojí se v jediný strašlivý fantom,
jenž ohromný vztyčí se před tebou a hnusnou podobu svoji
jen v hnusnější ještě změní... Nezavři, probůh očí,
až před tebou vztýčí se k nebesům schátralá onuce lidská,
včerejší krásná milenka, dnes vyssátá, zlomená, svadlá,
cár bez tepla, bez barvy, bez vůně, bez linií a tvarů,
skřek zoufalosti vtělený, konec, jenž nemůže skončit,
vysílen k zbabělosti...

„A než pak zděšený domyslíš o té náplni muky,
jež rozleptala nádheru nejkrásnějšího těla,
o divokých těch bolestech, při nichž se rodí zmetci,
a o věčném jhu strastí, ohýbajících k zemi —
vyzáblý netvor nad tebou změní podobu svoji,
dostane barvu prasnice a zápach jejího chléva
a tvary dostane, tvary příliš plného žoku,
to jinou podobu konce se lesknoucího
tukem a spokojeností . . .

„Můj bratře, až vrátíš se k milence, k jasu jejího těla,
cos viděl, nezapomeň, a chceš-li dobýti světa,
tak horoucně miluj, bys nikdy v milence nezapomněl
člověka zachrániti . . ."

Tak tedy ke mně mluvil stařičký milenců přítel.
A já dnes chvěji se hrůzou, chvěji se víc než kdy jindy,
že taková milenka krásná jako červnové ráno
mohla by, mohla . . . ne snad prchnouti milenci svému
za jinou nuancí polibků, za jinými gesty lásky . . .
ale že mohla by hůře než nevěstka prodati se
pro povinná rození dětí . . .

JEN POHLEĎ...

Jen pohleď na blesky očí závistných,
na urážlivý smích
a na trpasličích intrik směšný rej:
to proti vůli a činu bouří se neplodná nicka,
to proti pravdě a kráse veš harcuje lidská —
směj se jen, směj!

Snad budeme biti za ten svůj sen
o životě, jenž čist a svoboden —
však ruku mi statečně dej:
je v naši moci líp a krásněji žíti,
a v jejich není nám v tom zabrániti —
směj se jen, směj!

POD VERANDOU

Pod verandou jsme seděli skoro sami
pod zasklenou verandou hostince v sadech.
Podzimek dráždivé vůně splýval s námi,
a všecko mělo jeho modravý nádech
když četla's mi Andrejeva.

V poslední zeleni se koupali kosi,
déšť teplý a tichý se pomalu drolil
a listí rezivé, jež chlad září kosí,
a stoly, pěšiny mlžným leskem polil,
když četla's mi Andrejeva.

Tvá ruka měkká a teplá na mé snila,
až dveřmi dokořán vešla rozkoš cudná
a smysly zmučené blahem opojila,
že hořké krůpěje skrčily se u dna,
když četla's mi Andrejeva.

JEN HLAVU VZHŮRU...

Jen hlavu vzhůru, milenko, jako červen krásná,
na zašlé mrazy nemyslí teplá jarní noc,
a každý květ, byť zavřel se, čeká sladká jasna,
ví, že mu rosa, světlo, žár, přijdou na pomoc.

Jsou barvy pro nás v poupatech, barvy, vůně, tvary,
den přijde jejich rozpuku náhle, nečekán;
pro naše mládí nezhyne slunce plápol starý
ni ptáci, klasy, vody, les, šťastných větrů van.

Jen hlavu vzhůru, milenko, zítřek patří kráse,
jež narodí se ze světla čistých lásky gest;
po jarní bouři celý kraj zahýří se v jase
a květů měkkou záplavou zbělí písek cest.

VÍDEŇ 1905

I

Z Alp větry řádí ulicemi a dvory,
svůj sníh již mají divoké hory
a začíná se psáti devatenáct set pět.
Je mrzutá, šedivá, nemocná zima,
tak stařecky belhá se vyhublý svět:
je noc a milenka mi po boku dřímá.

Dešť písku do oken noc metá zdivočelá,
dům chvěje se a hučí neznámá děla,
tma chladná hvízdá, skučí, zápolí . . .
Kdo že nás zahřeje rukama svýma?
Kdo že nás psem vyštve do polí?
Je noc a milenka mi po boku dřímá.

II

Tak trochu exil, trochu stará vlast
a kolem lhostejné života vlnobití.
Dvé očí jako Dunaj zelených
na cestu temnou, dalekou mi svítí.

Jdu podle břehu. Noc je. Hučí proud.
Ku předu, do temna hlavu svou skláníme
a nevím ani, zda-li je ta noc,
noc po soumraku nebo před svítáním.

Pojď, milenko a ženo, v les,
je tolik sladký jarní den.
Čím zoufalej' jsem k zemi kles'
a zradil vlastní sen,
tím pevněji chci znovu stát
a horoucněji milovat
tebe a život a sen.

Lesk zelených svých očí nech
na mojí hlavě spočinout,
když doubím voní země dech,
zeleně chví se proud.
A zapadneme v chladný stín,
kde znova dáš mi teplý klín,
sebe a život a sen.

Pak ve snách naše statečnost
vykope v mechu vlhký hrob,
kam uložíme minulost
a bolest hořkých dob,
a všemi květy, jež má háj,
jej skryjem . . . A mně vrátí máj
tebe a život a sen.

CESTOU

Na moravské půdě ještě. Vlak uhání k Svitavám.
Farář, kaplan s hospodyní sedí se mnou ve voze,
mají, zdá se, tichou radost z volebních svých úspěchů,
jež jim přines' na Moravě jedenáctý listopad.

Mně je to tak hrozně jedno. Zítřek dávno prohráli,
prohraje ho — trochu později — i soc. demokracie,
církve dvě, dva terorismy, červený a černý bůh:
život letí k svému cíli přes církve a přes bohy.

Na moravské půdě ještě. Vlak uhání k Svitavám.
A mé srdce sevřeno je: v Praze budu k desáté.
Vidím Prahu v temné noci, vidím Prahu očima
našich dobrých Moravanů: tajemnou a velikou.

(Milenka má jela si tam pro bolest a pro žaly,
milenka má jako Praha divoká a rozmarná,
jako Praha, kde tak sladce tancuje se na sopce,
jako Praha, tolik slunce vedle nenávistné tmy.)

Moje srdce sevřeno je. Rychlík bouří, uhání.
V temné noci vidím Prahu bez rozkoše, s úděsem,
doupě zloby, intrik, falše, zneuznaných genijů,
hnízdo jedovatých zájmů tajemné a veliké.

Praha světlá, pracující, nevím proč, mi nekyne,
oblékám se do krunýře, maskuji si obličej,
čekám tisíc zlomyslných, frivolních i hloupých ran,
čekám starou známou Prahu . . . Stůně mi v ní milenka.

1910-1914

JAK PLAVÁ BROSKEV...

Jak plavá broskev, zdá se mi, že voníš,
jak zralý hrozen, zdá se mi, že chutnáš,
když ňader ovoce k mým retům skloníš
a v dvojím ohni roztaví se stud náš.

Jak plavá broskev zraješ pro mou žádost,
jak zralý hrozen žíznivému kyneš.
Za všechny ženy touze činíš zadost,
když k teplu svému vyzáblosť mou vineš.

Jak plavá broskev všecko tvé mne dráždí
jak zralý hrozen sladce ojíněno.
Vzpomínku každou objetí tvé vraždí.
Oh, jak jsi sladká, moje hořká ženo.

TVŮJ ÚSMĚV

Polibek růže hebké a rudé,
jež voní dechem a vzpomínkou,
a vznítí srdce štěstím, jež hude
tichoučkou, sladkomílostnou hrou, —
polibek růže na rty mé chudé
— tvůj úsměv.

Stříbrný zvonec, který mne vítá
za harmonického večera
na cestě v sad, kde šeříkem svítá
bělostný zámeček do šera, —
stříbrný zvonec, který mne vítá,
— tvůj úsměv.

Paprsek zlatý ve chvíli vratké,
jenž z mračen tryskl a zazpíval
poselství nové pohody sladké,
bělouše radosti řehot, cval, —
paprsek zlatý pro štěstí krátké
— tvůj úsměv.

Nikoli smích, jenž pro kohokoli
bezděčně zurčí ti přes rety,
tvůj úsměv, úsměv, pro mne jenž volí,
pro mne jen něžné své zálety,
tvůj úsměv líbá, svítí a zpívá,
tvůj úsměv hladí a čary zná . . .
Srdce mé v ráj se okénkem dívá . . .
Oh, proč tak brzičko shasíná
— tvůj úsměv!

PÍSEŇ POUTNÍKOVA

Že bránu jsi mi otevřela
ze šera v život, kde se skvěla
úroda lásky uzardělá,
bůh ti požehnej!
A já jsem vešel, smál se, kvílil,
já všemu věřil, vždy se zmýlil
a mnohdy jsem div nezešílil,
bůh tě zatrať!

Za sladké plody stromu tvého,
zář okamžiku upřímného,
za něhu po dnech bludu zlého,
bůh ti požehnej!
Však za to, že jsi pokořila
vždy znovu lásku, která pila
s tvé dlaně, holubice bílá,
bůh tě zatrať!

U tebe měl jsem sladké zdání
o lásce, která do skonání
přes hoře světa květ svůj chrání,
bůh ti požehnej!
Že však jsi stokrát odkopla ji
jak z cesty kamen, a že v taji
tě přece musím milovati,
bůh tě zatrať!

MOJE NOCI

Moje noci po tvém boku
jsou jak ptáci opilí,
kteří na slunečním jasu
příliš dlouho hýřili.

Moje noci bez tebe však,
to jsou ptáci zbloudilí,
kteří kamsi pod krov pustý
bázlivě se skrčili.

NEZEMRU-LI NĚKDE V MECHU

Nezemru-li někde v mechu
pod slunečním paprskem
u dubiny, která šumí,
okouzlený plavým snem —

jako motýl medu lačný
když se v louce tetelí,
k smrti spitý sladkým jedem
zemru ve tvé posteli.

Nezemru-li v lesním stínu
v boří, které zavání,
jako srnec hyne střelen
do slabiny pod strání —

zemru s tvými ústy v ústech,
ňader hroty zraněný,
vypustím svou velkou vášeň
mezi tvými rameny.

KDYBY TO NAŠE SLUNCE...

Kdyby to naše drahé slunce žhavé
dnes ještě bylo starým Heliem,
tím bohem, k němuž lidé modlili se
stojíce zpříma, okouzleni dnem;

kdyby to bůh byl zářící a žhnoucí,
jenž hore kráčí s krásnou slávou svou —
já bych ho prosil, uprosil ho jistě
modlitbou vroucí, čistou, pohanskou,

aby jen ještě jednu krůpěj světla,
jímž jinde tolik již se naplýtval,
do nitra vložil tobě, sladká ženo,
jíž osud za milence blázna dal,

básníka, blázna, paškvil živitele,
jenž za krásou se honí chiméří,
básníka, slunce milovníka v době,
jež básníkům ni slunci nevěří.

Nikoli však, bys více milovala
ten jeho nikdy nekotvící vrak:
já myslím, že s tou trochou slunce v duši
bys líp ho aspoň pochopila pak.

AŽ ZASE...

Až zase, lásko má, mne ponížíš až k smrti
a stínů legion mi vpustíš do nitra,
až zapotácím se pod slovem, které drtí,
a půjdu nocí zlou bez víry do jitra,

to jitro, lásko má, kéž přijde v parné době,
kdy bouře divoká se chystá do lesů:
já pro květ ohnivý v tu bouři půjdu tobě
a, až se navrátím, jej v srdci ponesu.

Když v bouři kymácí se jedle jako tříska,
muž, ten tu sesílí, když přišel ponížen.
A vichr, jenž se vrh' i černá na mračiska,
i stíny vyžene, jež sejí ruce žen.

A blesku šílenství, jež rozpaluje dálky
a v světle jinačím nám ukazuje svět,
i v srdci básníka, jenž raněn přišel z války
rozsvítí ohnivý a čarodějný květ.

Květ silných, chápavých a soucitných a věrných,
jenž hřeje paprskem a voní šalvějí
a ve dnech bolesti a horizontů černých
nejvíce v kalichu má sladkých krůpějí...

Tak bouří smířeno a živly pročistěno
se vrátí, lásko má, mé srdce s květem tím:
za vlastní nerozum tě odprosím, oh, ženo,
a za tvá slova zlá ti ústa políbím.

CO BY TO BYLO ZA ŽIVOT...

Co by to bylo za život, kdyby hloupé štěstí,
to slepé mládě vyslané milostivými bohy,
do našich osudů se mělo nemotorně plésti
pro klid nám zlato dávajíc, pro komedii vlohy.

Co by to bylo za život, kdyby na výsluní
my měli vše, co mohou dáti léta tučných krav,
zbytečně mnoho růží, včel, úsměvů a vůní,
zbytečně mnoho drzosti a nestydatých práv.

Umřela by nám radost ze zcela prostých věcí,
z luk, polí, hlubin lesních, kde v duby buší datel;
pod bledou tváří rozmar tlouk by se v zlaté kleci,
a nikdy bychom neprohlédli ledví sladkých přátel.

Teď dereme se těžce dál v nejistotu zítřků,
ni jeden od nás hořký kalich nebyl odvrácen;
co sobě jsme a co jsme světu, — bez protekčních strýčků
jsme vítězíce nad horami vzteklých černých pěn.

Co by to bylo za život bez bitevních smutků!
Z nich vyjít chceme jako děti veselí a tvrdí:
platíme draze cenu nejlepších svých skutků
a konec konců máme nač býti prostě hrdi.

SMUTNÝ MILENEC

Má smutné myšlenky — větvoví lysé,
když větřík podzimní zavane v sad.
Nemůže, nemůže dorozuměti se
s tím, koho na světě nejvíc má rád.

Mysl vždy dá vše na svoje místo
a srdce na stůl postaví květiny,
pták zpívá na stěně, všude je čisto,
pokojem sluneční plynou hodiny.

Leč slova na vzduchu tuhnou mu v pecky,
ztrácejí modř a ztrácejí nach,
v kamenné kuličky, předmět dětský,
jež důlek minou a zapadnou v prach.

Co v tichu nitra mu zvonilo křehce,
zaskřípe na rtech jak na suku řez,
závažné rozprašuje se lehce,
kov blýštící se chytá rez.

A slova výčitky přesné jak jehla
bortí se, lámou jak tající led:
stejná vždy myš a hora, jež slehla,
a po nich stejný vždy, hořknoucí sled.

A slova vyznání, hebká jak vlásky
plavého děcka, jež sminká se v den,
jak mince ze zlata ražená z lásky,
selhou a shroutí se, nemohou ven,

zamčena studem na dvojí západ
či náhlou nechutí stisknuta v hloub —
Ruka cos mávne, nemožno chápat,
jen klid chtít, klid jako k opření sloup.

Jen klid! Leč klidu se podobá málo
bolestný hřbitov zmařených slov;
palčivě mstí se, co marně vzplálo,
pod tichem kypí řeřavý kov.

Bolest a smutek lomcují dveřmi
hořkého ticha. Tak zajatcem jest
slov nebo mlčení. A lásky, věř mi,
snu melancholického, jenž nemůže kvést.

KVĚTY LÁSKY

Kvetly u nás rudé růže
omamné až k neřesti:
ty jsi byla sladký červen,
který dal jim rozkvésti.

Kvetou u nás orchideje
hněvů, vášní, rozmarů:
bouřlivé jsi moje léto,
srpen krve ve varu.

Rozkvetou nám chrysanthémy,
až zavoníš jesení:
velké, bílé, cudné květy
lásky, jež jest smíření.

PŘIPOMENUTÍ

Kdybych někdy snad zapomněl
pokloniti se květinám venku,
kámen polož mi, abych upadl
a celou tváří políbil je.

Kdybych někdy snad zapomněl
kvítí do vázy zastrčiti,
venku neroste-li, běž k zahradníkovi,
květin kytici kup mi.

Kdyby někdo snad zapomněl,
že mně mrtvému patří kvítí,
z rukou vytrhni mi dřevo, kov či perleť,
teplé růže vpleť mi mezi studené prsty.

TŘEŠŇOVÝ SNÍH

JAPONIKA

1911

ZLÝ KOHOUT

Zlý kohoute! Dnes v noci s myslí smělou
můj přišel miláček. Tak slavík sletá
v korunu třešně, která sněžně zkvétá,
by zaklokotal lásky píseň vřelou.

A jak mne v loktech držel rozechvělou,
a laskala mne každá jeho věta,
a hříčky daly zapomenout světa —
oh, ještě ani nezlíbal mne celou,

jen okamžik se u mne býti zdál,
a sotva pohaslý byl asi západ, —
když, nevděčníku, ošklivý měl's nápad,

bys v temné ještě noci kokrhal...
Jen se vzpomínkou vyčkávám teď jitra.
Však za to liškám předhodím tě zítra.

JAK RYBNÍK V TSURUGI...

Mně ovšem zakázala moje máti,
oh, miláčku, o němž mi věštba řekla,
že slavík budeš a já třešeň zkvetlá,
mně zakázala ve tvých loktech spáti.

Však myšlenka má stále se jen tratí
v snách o tobě, jak jeřáb v proudech světla,
jak na rybníce voděnka, jež vtekla
na lotosový list a musí státi.

Jak rybník v Tsurugi je láska moje,
jak voda rybníka je průhledná
a jasně čistá až u srdce dna.

Jak rybník v Tsurugi je láska moje,
a opustím jen její hlubinu,
až ve tvých loktech sladce spočinu.

NA MIJAKESKÉ PLÁNI

Za kým to asi mijakeskou plání
tak spěchá, jistě se sladkými slovy,
to dítě rozmilé, že neposhoví
si boky jeho ve svém kolébání.

Ach, ovšem, ovšem, o tom počínání
as mateři své sotva něco poví,
a také otec sotva co se doví;
o tajemství tom nemaji ni zdání.

To dítě však jak plátno bělоučké je
a vlasy černé má jak černé ledví
lastury mina; dělí se mu ve dví

a k ňadrům mocně valí se a chvěje.
Ze zimostrázu hřebínek v něm leží,
a dítě to, oh — v moji náruč běží!

LIDSKÉ ŘEČI

Ze milujeme se, a láska stálá
jak vlnu příliv krok můj vstříc ti řídí,
že nejednu noc v loktech tvých jsem spala
při měsíčku, jenž lásce nezávidí —

oh, to jsem všecko směle zapírala
v divoké hádce s těmi, kteří slídí,
a se lží jsem se tolik namáhala,
jak namáhá se některý z těch lidí,

již osmahlí a k zemi nakloněni
za provaz táhnouce loď táhnou v snění,
loď barvami na rudo malovanou,

tam u přístavu Naniva, kde skvějí
se třpyty vln, až zraky přecházejí —
a přec mne lidské řeči stihly hanou.

TÁMANA ZE SUJE

Líbezná dívka, Támana ze Suje,
má ňadra kypící a útlé boky
jak tílko včelí, něžné písně sloky,
a její líčko krásu vyzařuje,

že člověk mimoděk se zastavuje
neb obrací k ní nesmělé své kroky,
když ňadra kypící a útlé boky
na prahu stanou, oko poceluje.

Jí muži veškeří se pobláznili.
A soused, ženu opouštěje, pílí,
by od domu klíč vtisk jí do dlaní.

Však sličná dívka, Támana ze Suje —
ta s každým přítulně se pomiluje
a rozkošnicky užívá svých dní.

TOUHA

Na letním slunci mocnou touhou hoří
do šarlatova rudá libela,
ta vodní žínka tůní, kde se boří
bludného chodce noha nesmělá.

A touha ta i tělo její moří,
že vyzáblé je . . . Jak ta libela
já toužím . . . Tys však o mém velkém hoři
ni vzdechu z úst mých neuslyšela.

A odvane-li vítr podzimní
libelu štíhlou, touhu její s ní —
mé lásky touha s časem nepluje.

Až jednou jak má žena vejdeš k nám,
já láskou svou tě k sobě připoutám
jak proutečkem, jenž plný lepu je.

OFUŽI

Kdo v Asakuse, jedské čtvrti nezná
dům U vrby, krám pana Niheiži!
Stříbrnou zeleň větví k němu níží
košatý gingho. Dívka přelíbezná

tu k parátkům a voňavkám se kloní,
když kupec předem okouzlen se blíží.
V účesu, který hlavinku ji tíží
má stříbro jehlic, hřebínek ze sloni,

a barvy oliv, fijalek a máků
ji halí jako křídla vzácných ptáků;
je štíhlá jak ta vrba na zástěně.

Ji drahokamem zvou. Všem srdce bouří.
Však nejraději z dýmčičky své kouří,
když umělec ji baví roztouženě.

OKLAMANÁ

Oh, není těžko o pel oloupiti
fouknutím prudkým štíhlou jehnědu,
oh, není těžko ženu oblouditi
hrou sladkých slov a něžných pohledů!

Já věděla to, tušila, že svítí
tvé oko zradou prostou ohledů,
a že jsi motýl, který hledá kvítí
a může zatoužit jen jeho po medu.

Já tušila to, a přec oklamána
jsem byla tebou, jenž jsi jednou z rána
mně navždy prch', když kohout zazpíval.

Já předčasně jsem pro tě, hanebníku,
jak haluz kvetla zkvetlá ve sklenníku
a vzatá z něho na mráz, jenž ji sklál.

TSUKAKI

Již měsíc bílé noci vyšel v sad,
kde s větví zkvetlých třešní sníh se řine.
Pod verandou z dvou dýmek kouř se vine.
S princeznou noční zde se milovat

chce mladý samurai. Sladkých vnad,
jež brokát skrývá, z něhož vůně plyne,
však ještě nezlíbal. Svit luny line
se marně na šat spjatý. Vane chlad

z Tsukaki, která dnes je zamyšlena.
„Smíš na ni hledět, neprohlédneš však“,
dí vyčítavě. Usmála se žena.

V číš netknutou tu vločka s třešně slétla.
„Hle, pobízí nás!“ S líčka střásla mrak.
„Tož pijme!“ řekla. Tělo s tělem spletla.

PO HOSTINĚ

Dozněla kota, ztichly šámizeny,
a géše, pestré můrky, křídla skryly,
šly domů spát. Snad příliš rozjařeny
jak hosté mí. Neb skvostné sake pily.

Tož do zahrady otevřel jsem stěny,
kde v rybníčku se chvěje měsíc bílý
a voní kosatce. A tílko ženy,
jež zůstala, teď svírám v noční chvíli.

Noc mléčná vějířem svým něžně mává
na horké tváře, rozjitřená čela,
noc sladká ... Ale sladší Takigawa.

A proto ruka má pod rudý hedbáv sklouzla
jejího kimona ... Pro kouzlo těla
já zapomněl jsem, noci, tvého kouzla!

ÚTĚCHA

Jak vlhké, rudé listí javorové
do trávy svadající na podzim,
když mlhami pták unavený plove,
a všecky zbledlé květy mizí s ním,

v mé ztichlé srdce nadrobili dnové
mrazivé strasti s jejich dechem zlým,
že v spánku tížili mě teskní snové
a v bdění dusil smutku hořký dým.

I vyšel jsem si v noc a po městě
jsem bloudil, vzhůru k světlům jošiwary,
jež neskrblívá rozkošnými dary.

Dům U vějíře měl jsem na cestě:
Smutnému srdci měkké na rohoži
noc rozvila tu vonnou Hanačoži.

ZRCADLO

I.

Obraze luny ztuhlý v spěži hladké,
na líci zrazuješ kus nebes jemně,
na rubu zryt jsi představami země,
jsi důvěrník i symbol duše sladké.

Vše důvěrné a prchavé a krátké,
lesk slzí, úsměv zpívající němě,
žár čekání i smrti bledé sémě
ty přijímáš a pevným činíš vratké.

Se ženou nejvíce jsa spřátelený
— ba, přísloví dí, že jsi duše ženy —
líp nežli muž i tělo její znáš,

půvaby z temnot, úbělu i nachu.
Kdo věří tedy bláhovému tlachu,
že, co jsi přijal, v hloubi nechováš?

II.

Když samurai navrátil se z Jeda,
tu domů spěchá k půvabům své žínky
a dárky ovšem nese, cukrovinky,
a zrcadlo, jež jako luna bledá

se leskne stříbřené, o němž ni zmínky
však není v Matsujamě ... K tváři zvedá
je mladá žena. Zvědavost jí nedá:
Čí je to úsměv, svěží půvab žínky?

A rdí se, když jí praví: Tys to sama ...
Tu ukryla je. Před smrtí až dala
je dceři své, by příliš neplakala ...

Tak ráno, večer dcerka mluví s matkou ...
Když otec přistihl ji, ptal se, chápal.
Cit měkký jal ho. Pověst dí, že plakal.

III.

V Hakatě na Cestě vzývaných bohů
bronzová, mocná hlavy Buddhy stojí
bez trupu, bez lotosu v jasném znoji
i v dešti krásná ve svém přísném slohu.

Skryt podstavec však. Neb až k bradě bohu
zrcadla k zrcadlům se v horu pojí.
Těch tisíců spěž dělník jednou spojí,
a celý Buddha v lotos vloží nohu,

usedne na Cestě modliteb ... Dary
žen nesčíslných jsou ta zrcadla.
Žen nesčíslných vteřiny a tvary,

žen úsměvy a slzy, rty i ňadra
tak pohltí spěž boha sladce mdlá.
A žena bude obsah jeho jádra.

SAIGJO-HOŠI, BÁSNÍK

I.

Byl mlád a zdráv, měl štěstí, talent, ženu,
jež lásku dala mu a dítě dala,
měl přízeň dvora, vlast ho milovala,
ba, poznal, jakou přátelství má cenu,

měl druha . . . Všecko měl . . . Jak zrádnou pěnu
však zřel to pojednou. To, když mu vzala
smrt náhlá přítele. A hrůza jala
jej v hloubi nitra. Zlaté listí klenu

noc jedna střásla. Holý již se viděl,
své štěstí plané náhle nenáviděl.
Prch' ženě, dvoru, zmizel do kláštera.

Pak bloudil světem na východ i západ,
Buddhova slova naučil se chápat,
lesk ráje vidět z pozemského šera.

II.

Lhostejně luna hledí na tvé boly,
lhostejně na svět. A tím srdci mému
se podobá. Jáť všemu pozemskému
jsem dal již výhost. S poutnickou jda holí

jen s květy ještě cítím a s jich stvoly.
Když sklánějí se vadnouce v cest lemu,
ten hořký odchod hořem srdci mému.
Je rád mám ještě v lukách, v lese, v poli,

neb často příliš na ně jsem se díval.
A na jaře, kdy květů vzniká příval,
při svitu luny chtěl bych umírati.

Když ticho květy líbeznými voní,
a luna k temným stínům hor se kloní,
s ní srdci svému dal bych zapadati.

KÁMEN

Z řečiště Širakawy vyzvedli mě,
omletý, šedý balvan, jeden z mnoha.
Skrz na skrz prostý jsem a žádná vloha
mně dána nebyla, jsem v létě, v zimě

tak šedý, hrubý, neumělé břímě,
pod kterým klesá sloužícího noha,
když uctivě jak domácího boha
na toko ze zahrady přenáší mě.

Zde stojím teď, a radost ze mne mají,
o kráse mé si dlouze vykládají
a řeknou, že jsem peněz mnoho stál.

Jak hluboko však do přírody zřeli,
než prostinkou mou krásu uviděli!
A kdo jak oni zemi miloval!

KANCLÉŘ MIČIZANE V KJUŠU

Jak jasné zrcadlo se měsíc blyští
a přece neviny mé neosvítí.
Jak ostrý meč, hle, vítr krajem sviští,
však nemůže mé trýzně proraziti.

Mně žloutne obličej a hlavu krýti
počíná jíní, síly mé se tříští.
Oh, že mne mohli takto zapuditi
k mil tisíc vzdálenému stanovišti!

Žil v nádheře jsem, v lesku, v krásných šatech.
Teď potuchlo vše: ve vyhnanství chřadnu
pokořen, zajat zcela tiše vadnu.

Vším, nač se dívám a co slyším, vzrůstá
jen hoře mé... Oh, podzime, ty nutný,
jsi také ty jen pro mne podzim smutný?

HALUCINACE

Jak mnohý dojat v paměti své chová,
Oiwa mužem byla utlučena.
A není ještě, běda, usmířena!
Já zakusil to tuhle u hřbitova.

Již smrákalo se. Tu, tam houkla sova,
a modré nebe studilo jak stěna.
Již z dálky myslil jsem, že roztržena
snad větrem svítilna je papírová

nad jejím hrobem. Ale přijda ke zdi
já s hrůzou poznal vlastní hlavu její,
jak kývá se a po travinách jezdí.

Má rudé oči vybouleny vzhůru,
nos uhnilý, a ústa v nářku zejí...
Co noc teď ze sna odháním tu můru.

VÝLET

Jest velkou rozkoší, když kvetou slívy,
jít na venek se jimi kochati:
jeť půvab jejich pohádkově tklivý,
a jaro voní z luk i souvratí.

I vyšli sobě z rána v zkvetlé nivy,
než sněžné květy počly padati,
tři dámy, pán a sluhů dvé; šli chtiví
půvabů, jež se v roce nevrátí.

A dívali se mnoho, naslouchali,
jak bublá potůček a mizí v dáli:
na radost sake pili nejednou.

Zpět přítelkyně paní takřka nesly,
pán před ní tančil, sluzi tuze sklesli
vlekli se s větví v hrnec vsazenou.

OBSAH

1910—1914

TŘEŠŇOVÝ SNÍH

S. K. NEUMANN

SPISY

SVAZEK

III.

Vytiskl ve 2.000 výtisků

Frant. Obzina ve Vyškově

pro Aloisa Srdce v Praze

1922